

Sygn. akt I CSK 118/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Wojewody [...]

przeciwko J. D. i S. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża pozwanych kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez pozwanych skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania (s. 3 - 7 skargi) oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienia nie odpowiadają wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Najpierw sprowadzają się one do szczegółowej relacji przebiegu obu procesów, a następnie oczekiwania dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 411 pkt 2 i 3 k.c. i ich wzajemnej relacji, jak również przytaczania zarzutów z podstaw skargi kasacyjnej. Skarżący wręcz utożsamiają potrzebę dokonania wykładni art. 411 pkt 3 k.c. z istnieniem zagadnienia prawnego (s. 7 skargi, pkt 24), co nie jest uzasadnione, uwzględniając odrębność obu przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Ponieważ skarżący twierdzą, że ich skarga jest oczywiście uzasadniona (s. 3 i s. 7 skargi), powinni przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna pozwanych nie przedstawia wyraźnie wyodrębnionego w stosunku do uzasadnienia podstaw kasacyjnych tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi, a wręcz odsyła do uzasadnienia podstaw kasacyjnych (s. 7 skargi, pkt 27).

Skarżący nie przekonali zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.